

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Collegium Universi Juris Canonici

Engel, Ludwig
Salisburgi, 1693

47. De Purificatione post Partum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-61596](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-61596)

est, ut liceat in meridie prandium & vespertinum solito largius (dummodo adhuc in fines temperantia) & sub vespertinum modicum collatiunculam fumere, cujus collatiunculæ quantitas & qualitas, cum in iure determinata non sit, ex rationabili consuetudine consideratis locorum & personarum his minusve cibi indigentium circumstantiis desumenda erit, ita ut potius quaratur quantitate & qualitate ciborum aequalis sature sustentatio, quam nutrimentum & delicatias. Laym. d.l. num. 9. Azor. l. 7. c. 17.

III. Requisitum est, observare tempus refectionis, & hoc olim erat vespertinum tantum, prandio in cenam mutato. c. solent. 50. de Consecr. dist. 1. c. post pascha. 10. dist. 76. & hic consuetudo tempus meridianum habebat, illudque notabiliter v. g. per unam horamve horam comedendo anticipare ex causa nullum peccatum, sine causâ ad summam venialis culpa est. Rich. in 4. dist. 15. c. 7. 9. 8. Laym. d.l. n. 11.

Causæ excusantes à jejunio sunt: I. Juvenilis ætas; nam ante 21. ætatis annum completum non est jejunandi obligatio, eò quòd tunc corpus adolescens majori indigeat nutrimento. II. Ætas senilis juxta dispositum corporis & virium arbitrio prudentis variandam. III. Infirmetas vel debilitas corporis. IV. Labor, occupatio & defatigatio corporalis, uti est in mechanicis, itinerantibus, infirmis &c. in conjugatis etiam continentia vel abstinencia periculum anime aut corporis passuris.

Ille causæ ad tumendam alteram largior refectionem in cibis jejunalibus ordinata, cuiusque conscientie relinquuntur: sed ad comedendas carnes declaratio vel dispensatio Episcopi, aut eo longius distante, proprii Parochi acceptare debet, ne si res cuilibet privato arbitrio committatur, nimis quisque partialis in propria causâ iudex sit,

& paulatim abstinencia quadragesimalis vitia comprimens, mentem elevans, Deum placans & promerens, Christi Domini exemplo auspiciata, Ecclesie continuo usu & SS. Patrum doctrinâ confirmatâ è medio tollatur.

Sanè quòd heretici jejunium & jejunii meritum fastidiunt, contemnunt, ex hoc ipso fidem suam de fallitate suspectam, imò & convictam faciunt, & se tantum carnalibus desideriis & deliciis immerfos ostendunt: quot enim in veteri & novâ lege jejunii exempla? Exod. 24. 34. Deut. 9. Joel. 2. Matt. 4. 6. & 17. Marc. 2. Ad Roman. 13. 1. ad Corinth. 7. 2. ad Cor. 6. Ephes. 5. Thess. 5. Tit. 2. Act. 13. 22. Quomodo gloriantur se Biblicos & Evangelicos, si omnia illa consilia Evangelica, quæ in mortificationem corporis tendunt, 1. Cor. 9. in fin. Ad Coloss. 3. ad Gal. 5. angue pejus abhorrent. Certè si secundum carnem vixerimus, moriemur, si autem spiritu facta carnis mortificaverimus, vivemus. Ad Rom. 8. Non sufficit exemplo diaboli Matth. 5. legere, scire, & allegare scripturas, nisi simul observemus. Non melius mihi imaginor hereticos in arida via, quàm ex predicatione Christi Matth. 7. tenet Ecclesia Catholica, quàm indisciplinatos & dissolutos Monachos in aliquâ sanctâ Religione: & non immeritò, à similibus enim suam fidem didicerunt. Sed multi vocati, pauci electi: Studeamus ergò, ut per bona opera certam nostram vocationem & electionem faciamus. 2. Petr. 1.

TITULUS XLVII.

De Purificatione post partum.

Declaratur in c. un. h. t. quòd licet in Veteri Testamento mulieribus post partum

tum certi dies erant præfiniti, quibus debebant abstinere ab ingressu templi, iisque expletis certum purificationis modum observare. *Levit. 12.* postquam verò illuxit veritas Evangelij, & evanuit umbra ac præfiguratio legis, non teneatur mulier amplius ex præcepto illo ab ingressu Ecclesiæ abstinere, si tamen velit ex veneratione id facere, non est improbanda ejus devotio. Sicut hodierno usu Ecclesiæ mulieres puerperæ solent certam benedictionem ante ingressum accipere. Sed authores, quos legi, non meminerunt alicujus præcepti circa hanc benedictionem. De usu conjugij post puerperium videri poterit *Sanch. de Matrim. lib. 9. disp. 22.* allegatur hoc *cap. un.* ad probandum, quòd leges caremoniales veteris Testamenti per adventum Christi expirarint. De quo dictum est supra Lib. I. in Tit. *de Constitutionibus. §. 1. n. 4. & 5.*

TITULUS XLVIII
De Ecclesiis ædificandis
 vel reparandis.

SUMMARI A.

1. Ecclesia quid?
2. De variis Ecclesiarum appellationibus.
3. Episcopus in ædificatione Ecclesie debet ponere primum lapidem, potest tamen delegare.
4. Ad ædificandam Ecclesiam requiritur consensus Episcopi.
5. An Episcopus licentiam concedere valeat privata Oratoria construendi?
6. Etiam requiritur dos congrua.
7. De forma Ecclesiarum, & versus quam Mundi plagam erigendum primum altare.
8. De reparatione Ecclesiarum ruinosarum.
9. Quomodo Ecclesie Parochiales ruinosæ reparandæ.
10. Materialia destructæ Ecclesie in profanos usus possum converti.
11. Cæmeterium ab Episcopo non potest profanari.
12. Destructa Ecclesia non amittunt privilegia vel indulgentia.

Eccliam hoc loco accipimus non pro collectione seu congregatione Catholicorum, sicut ex Græca interpretatio ne vocatur in c. *Ecclesia. 3. de Constit. ad. 1.* quàm sumpã denominatione contentum suo contento pro ipso materiali & materialiter templo Dei, & de orationis domo, ad quam fidelium multitudo congregatur.

Solet autem Ecclesia varijs nominibus jure nostro compelli: aliquando dicitur *Basilica*; aliquando *Cathedralis*, aliquando *Collegiata*; aliquando *Regularis*; aliquando *Matrix* aut *filialis*; aliquando *Metropolitana* & *Parochialis*.

Basilicam templum non consecratum dicitur Panorm. in *v. lib. tit. de Constit. ad. cum gl. in c. 1. de Relig. dom. alij Ecclesia principalem seu Regiam Græco vocabantur notari sentiunt, ad quam numerum Præpositi divini Officij causâ ventitare coguntur. Barb. Jur. Eccles. un. lib. 2. c. 1. n. 10.*

Cathedralis vocatur, quæ est sedes Episcopi & principalis Parochia totius civitatis & diocesis, & in eâ est concurrentis jurisdictionis cum omnibus inferioribus Parochiis ibidemque omnibus diocesanis Sacramentis ministrari possunt. Barb. Jur. Eccles. un. lib. 1. cap. 23. num. 19.

Collegiata dicitur, in quâ sedet aliquo ut caput, & Clerici, vel Canonici ut membra, qui congregantur capitulariter ad dandum Sigillum & arcam communem. Barb. l. 2. c. 6. n. 6.

Regularis intelligitur erecta pro collectione Religiosorum sub certâ & a Sede Apostolica approbatâ Regulâ viventium, quæ de re partim Insuperius in Tit. XXXIX. XXXVI. & XXXVII. & videri poterit *Boia. de Offic. Ep. se. alleg. 26. n. 4. Latio. ret. de Franchif. de Controv. inter Ep. & Reg. cum addit. Zach. Palqualter. l. 1. n. 399. & seqq.*

ENGIT
 ...
 ...